

Dimarts XXIII de durant l'any

Text de l'Evangeli (Lc 6,12-19): En aquells dies, Jesús se n'anà a la muntanya a pregar, i va passar tota la nit pregant a Déu. Quan va ser de dia, va cridar els seus deixebles, n'escollí dotze i els donà el nom d'apòstols: Simó, que anomenà també Pere, Andreu —el seu germà—, Jaume, Joan, Felip, Bartomeu, Mateu, Tomàs, Jaume, fill d'Alfeu, Simó, anomenat Zelós, Judes, fill de Jaume, i Judes Iscariot, que va ser el traïdor.

Després Jesús va baixar amb ells de la muntanya i s'aturà en un indret pla. Allí hi havia molts dels seus deixebles i una gran gentada del poble, vinguda de tot el país dels jueus, de Jerusalem i de la costa de Tir i de Sidó, per escoltar-lo i fer-se guarir de les seves malalties. Els turmentats per esperits malignes també eren curats. Tota la gent intentava tocar-lo, perquè sortia d'Ell una força que guaria tothom.

«Jesús se n'anà a la muntanya a pregar, i va passar tota la nit pregant a Déu»

Fra Lluç TORCAL Monjo de Monestir de Sta. Mª de Poblet

(Santa Maria de Poblet, Tarragona, Espanya)

Avui voldria centrar la nostra reflexió en les primeres paraules d'aquest Evangeli: «En aquells dies, Jesús se n'anà a la muntanya a pregar, i va passar tota la nit pregant a Déu» (Lc 6,12). Introduccions com aquesta poden passar desapercebudes en la nostra lectura quotidiana de l'Evangeli, però —de fet— són de màxima importància. En concret, avui se'ns diu clarament que l'elecció dels dotze apòstols —decisió central per a la futura vida de l'Església— fou precedida per tota una nit de pregària de Jesús, en solitud, davant Déu, el seu Pare.

Com era la pregària del Senyor? Del que es desprèn de la seva vida, deuria ser una pregària plena de confiança en el Pare, de total abandó a la seva voluntat —«no busco de fer la meva pròpia voluntat, sinó la voluntat del qui m'ha enviat» (Jn

5,30)—, de manifesta unió a la seva obra de salvació. Només des d'aquesta profunda, llarga i constant oració, sostinguda sempre per l'acció de l'Esperit Sant que, ja present en el moment de la seva Encarnació, havia davallat sobre Jesús en el seu Baptisme; només així, dèiem, el Senyor podia treure la força i la llum necessària per continuar la seva missió d'obediència al Pare per a complir la seva obra vicària de salvació dels homes. L'elecció subsegüent dels Apòstols, que, com ens recorda sant Ciril d'Alexandria, «Crist mateix afirma d'haver-los donat la mateixa missió que va rebre del Pare», ens mostra com l'Església naixent fou fruit d'aquesta pregària de Jesús al Pare en l'Esperit i que, per tant, és obra de la mateixa Santíssima Trinitat. «Quan va ser de dia, va cridar els seus deixebles, n'escollí dotze i els donà el nom d'apòstols» (Lc 6,13).

Tant de bo, tota la nostra vida de cristians —de deixebles de Crist— estigui sempre immersa en l'oració i conduïda per ella.